Додаток до „Буковини“.

Ч. 45. Чернівці, дня 4. (17.) листопада 1905. Рік VIII.

Виходить що тижня в пятницю.

Коштує річно 4 корони, а до Америки 2 доляри.

РУСКА РАДА

Народна ґазета.

Адр. редакциї: „Руска Рада“ в Чернівцях улиця Петровича число 2.

Чого ми хочемо?

(„Народна програма“ ухвалена на перших зборах Національної Ради Русинів на Буковині, що відбули ся дня 13/XI. с. р. в Чернівцях).

Ми, Русини на Буковині яко частина українського народу, ставимо собі таку програму:

I. В справах національних: будемо підтримувати і скріпляти національну силу, єдність і самостійність нашого народу;

II. В справах державно-політичних: При теперішнім державнім устрою ми віддані всею душею рідному краєви Буковині, і працюючи перед усім і завсїгди для нашого народу на Буковині ми змагати будемо до національної автономії і спільности Русинів в державі;

III. В справах економічних будемо змагати до того, аби кождий чоловік міг користувати ся плодами своєї праці;

IV. В справах культурних: будемо змагати до піднесеня нашого народу на ступінь сучасної культури.

Подрібні постуляти.

I. В справах національних:

а) будемо домагати ся, щоби кождий Русин міг в своїй рідній мові аа) побирати науки в школах бб) доходити свого права у всїх урядах і вв) слухати слова Божого в церкві. — Таке саме право признаємо дд) иньшим нациям проживаючим на одній з нами териториї;

б) будемо заводити і піддержувати заклади, товариства і предприємства з характером національним і демократичним.

II. В справах державно-політичних домагаєм ся:

а) заведеня загального, рівного і тайного голосованя і знесеня курий при виборах до громадских рад, до буковиньского краєвого сойму та австрийскої державної ради, і до иньших репрезентацийних корпораций;

б) найширших горожаньских вольностий: особистої і домашної, слова і печати, зборів і виборів, віри і совісти.

в) аби всї публичні урядники були особисто одвічальні також поодиноким горожанам за всяке нарушенє їх прав чи то приватних, чи то публичних, і аби кождому горожанинови була дана можність в як найкоротшій дорозї доходити поверненя шкоди і покараня такого урядника, так як се доси установлено лишень дотично судових урядників.

III. В справах *економічних*:

а) будемо змагати до добровільної орґанїзациї в спілки виборні, кредитні і споживні;

б) бажаємо придбаня землї для селян, обездовженя селян за державною помочию, піднесеня культури землї, і хлїборобского промислу взагалї;

в) змагаємо до заведеня одного загального проґресивного подохідного податку і знесеня поодиноких родів посередних і безпосередних податків, відтак домагаєм ся:

д) публичної охорони против визиску працї (установленя найнизшої зарібної плати, зниженя стопи процентової, забезпеченя найменьшої недвижимости, вільної від екзекуциї в той спосіб, щоби скількість доконче потрібна до удержаня родини була зовсїм вільна від екзекуциї);

е) заведеня безплатних інформацийних бюр для попиту і подачі працї;

е) безплатних курсів аґрономії, вандрівних учителїв, заложеня аґрономічних та промислових шкіл;

ж) скороченя часу війскової служби і зменшеня видатків на війско;

з) нагороди підчас війскової служби війсковим резервістам і їх родинам;

і) обезпеченя робітників на старість і випадок калїцтва.

IV. В справах культурних домагаєм ся:

а) народних, середних і висших шкіл з народною викладовою мовою;

б) безплатної науки у всїх школах.

Сьвяткованє ювилея 250-лїтної облоги Львова, Богданом Хмельницким.

В східній Галичинї мешкає між Русинами богато „Поляків", а радше Русинів латинників, а в цїлій Галичинї панує всесильно польска шляхта. Розуміє ся, що між робітниками та мужиками Поляками і Русинами панувала би найбільша згода, бо они одні другім в дорогу не потребують лїзти, бо і одні і другі важко працюють і бідують, бо одні і другі мають спільних ворогів, польских дїдичів, які в цїлім краю давлять так польских як і руских хлопів. Бо панови все одно, чи мужик Поляк, чи Русин, чи Нїмець, аби з него шкіру дерти. Але нарід, мужики вже стали провиджувати, хто їх ворог, тай стали по малу борити ся проти тих дїдичів. От тому 3 роки назад зробили мужики в східній Галичинї великий страйк проти дїдичів, в якім взяло участь кілька сот тисяч народа. І в тім страйку брали участь не тілько рускі мужики, але також і польскі — мазурскі мужики, бо они виділи, що їх інтерес є спільний з мужиками, а не з панами, хоть би ті пани були і одної з ними народности тай віри. А робітники по містах вже давно не дїлять ся на ворожі табори по національностям, але всї народности в купі, всї робітники в купі борять ся проти фабрикантів та дїдичів, які також тримають ся купи. Та як дїдичі польскі в Галичинї побачили, що мійскі і сїльскі робітники всїх народностий получили ся зі собою проти панів, то они перестрашили ся і постановили зробити все, щоби розбити ту єдність між робітним народом. І от они наказали ксєндзам та урядникам, щоби они всюда говорили латинникам — мужикам, що вони Поляки, та що Русини їх хотять вигнати з краю, що Русини є найбільші (?) вороги Поляків, одним словом стали розбуджувати ненависть одних до других, щоби їх поріжнити.

Михайло Дашкевич.

Гриць перед шибеницею.

(Казка).

У красній палатї, що стояла недалеко великого міста, жив нежонатий пан. У него служила одна кухарка і лишень один парубок. Кухарка була марнотравна і сварлива а парубок дуже чесний чоловік. Катря ненавидїла Гриця і сварила ся із ним та скаржила ся на него панови десять раз — не раз на день. За те любив пан своєго Гриця як брата, бо знав, що він жиє самою правдою а кухарка як раз противно.

Одного разу їхав пан із Грицем до міста. На горбку перед тим містом стояла шибениця.

Переїзджаючи коло неї, скинув Гриць капелюх і перехрестив ся. Пан спостеріг се і намагав ся відгадати причину, з котрої то Гриць хрестить ся перед шибеницею. Не тревало се довго, аж переїзджають они коло великого хреста. Під хрестом молить ся кількох жебраків. Пан здіймив мимоволї капелюх і перехрестив ся. За те Гриць не скидав нї капелюха тепер анї не хрестив ся.

Питає ся пан:

— Що стало ся з тобою Грицю? Чому скидав ти капелюх коло шибеницї і хрестив ся, а тут коло хреста не хочеш?

— Бо там богато невинних сконало. За їх душу я молив ся. Они хрестили ся також перед хрестом, але він не поміг їм.

— Та як се можеш говорити? Таже невиноватого не вішають. То не може бути. Прецї є суд на те.

І так удало ся їм хоть в части поріжнити робітний нарід між собою. Щоби ту ріжницю піддержати, пани і шляхтичі польскі старають ся всюди підносити народні ріжниці, народні ненависти і т. п. От власне в суботу тамтого тижня зробили польскі пани у Львові таке сьвято, ювилей — на памятку, як то Поляки нїби то боронили Львів проти руского гетьмана Богдана Хмельницкого перед 250 роками. На що вони обходили то „сьвято“? Ото на то щоби вколоти Русинів та щоби підцькувати польску суспільність проти Русинів. Бо подивім ся лиш на то, як ся річ стоїть. Ото перед 250 роками бачите, підняв ся цїлий руский нарід під проводом свого гетьмана Богдана Хмельницкого проти шляхоцкого польского панованя. Нарід руский вже не хотїв довше терпіти неволї і підняв ся збройно проти своїх гнобителїв. Хмельнїцкий розбив Поляків кілька разів визволяючи всюда руский нарід з під шляхоцкого панованя. І вкінци прийшов руский гетьман під Львів, щоб і той руский гóрод увільнити від польского панованя. У Львові замкнуло ся кілька тисяч польских шляхтичів. Хмельницкий зачав добувати місто, але стало му жаль руских міщан, які булиб мусїли гинути на мурах міста, бо шляхта польска сама поховала ся, а всюда силоміцю пхала руских міщан проти руского войска, а як вони не не хотїли ся проти руского войска бити, то шляхтичі їх убивали. Отже Хмельницкий казав, щоби шляхтичі заплатили єму певну суму гроший і відступив від Львова, щоби не проливати дармо рускої крови. І ту подїю називають нинї Поляки „обороною Львова перед наїздом Русинів“. Як же могли Поляки оборонити Львів, коли Хмельницкий єго цїлком не хотїв добувати? Але Полякам-шляхтичам ходить лише, щоби показати, що нїбито Русини всегда були ворогами Поляків, та щоби вколоти Русинів тим, що они кажуть тепер, що Львів від давна польске місто, яке Русини хотїли забрати, але їм того не вдало ся.

Розуміє ся, що Русини хотїли проти того запротестувати і урядили в недїлю збори для відсьвяткованя памяти Б. Хмельницкого що обороняв Україну від польского панованя. В сали „Народного дому“ зібрало ся около 3000 Русинів. По рефератї д-ра Е. Левицкого ухвалено так резолюциї:

1. „Русини міста Львова висказують свою найвисшу почесть великому гетьманови України Богданови Хмельницкому за єго сьвітлу оборону руского народа, а з окрема за єго походи під Львів в рр. 1648 і 1655, якими Хмельницкий йшов визво-

---

— Ой цисї суди...

— — — — — — — — —

Приїхали назад до дому.

По вечері ляг пан у лїжко, взяв ґазету і читає. Через хвильку кинув ґазету на столик і задумав ся.

Як, думає він, можна когось за дармо вішати? Та-ж на се є судия учений аби розібрав, де правда а де нї. Довго думав пан. Не міг заснути. Встав, запалив лїхтарню і пішов у стайню.

Дивить ся він, Гриць спить, коровки румиґають, а коники виїдають трину з ясел.

Побачила кухарка, що пан пійшов у стайню, схопила ся і побігла за ним.

— А дивіть, прошу пана, лїнюх не вичистив добре нї з під коров, нї з під коний — почала кухарка і схилила ся до задних ніг коня.

Сьвітло, тїнь і той шепіт спудили коня, і як кухарка нагнула ся показувати гній, вдарив єї задною ногою у голову і положив трупом на землю.

Пан відтягнув єї по короткім надуманю на бік і пійшов спати.

Рано входить слуга до пана і вповідає, що кухарка лежить убита у стайни.

— За що ти вбив єї — питає пан Гриця.

— Я не сьвідомий єї смерти, Бог менї сьвідок.

— Суд розсудить — крикнув пан.

Прийшли жандарі, поклали ланцухи Грицеви на руки і взяли із собою.

— — — — — — — — —

— Ти вбив кухарку? — питає судия.

— Нї пане — каже Гриць.

— Як то нї? Таже ти признав ся перед „паничами“*), що ти вбив єї.

*) „Паничами“ називають жандармів.

ляти столицю Галицко-Володимирскої Руси із польскої неволї".

2. „Віче львівских Русинів установляє біжучий місяць, числячи від нинїшного дня, яко ювилейний і взиває всї рускі товариства і институциї, щоби в честь Хмельницкого устроювали в тім часї торжественні обходи, відчити і концерти".

Вкінци ухвалено вислати до українскої громади в Київі ось таку телеґраму:

„Віче львівских Русинів зібране нинї в честь Богдана Хмельницкого з нагоди 250-лїтного ювилею єго походу під Львів, пересилає закордонним братям слова радости з причини заповіди конституцийних свобід в царстві — а заразом бажаня як найшвидшого здїйсненя там наших національних змагань".

По вічу рушили зібрані демонстрацийним походом під маґістрат, та полїция, що була дуже нервова, кинула ся розганяти демонстрантів, щоб не допустити їх до ринку. Розуміє ся, що богато осіб ранено — подають їх число на 30 осіб — а кілька арештовано. В той спосіб боронили „полїцаї" „польского характеру" столицї Галицкої Руси — Львова.

От дивіть ся братя, яке приходить ся на кождім кроцї терпіти Галицким Русинам від Поляків і така борба йде там між одними а другими. А тут у нас всякі грошолупівскі та кацапскі туманники призивають щирих Русинів мадзурами й Поляками. Але пусте їх тровнене, як пуста робота ромунїзаторів, які пхають ся в рускі села, і хотять переробити наших селян у Волохів, як раз так само як Поляки раді обтяжують руских мужиків в Галичинї. Але най вибачають — Руский нарід не піде в чуже ярмо!

А. Ґн.

Чому я такий.

Я не поет,
і не ворожбит.
О тім менї,
анї ся снить.

Бо ходив я у
висші школи.
Навіть в середних,
не бувем нїколи.

От тілько три народних
кляси покінчив.
От вам і розкажу,
що я ся научив.

Як першу клясу покінчивем,
то пізнавем що всюди бріхня.

— Я мусїв казати, бо вони мене били та катували.

— Як то били та катували?

— Били мене в голову та у підошви і пяти, кололи іглою, вішали у комин у дим...

— Ти брешеш, знов таїш ся, та ми знаємо, що ти жив з кухаркою зле. Єї найшли у стайнї вбиту коло тебе, а цего нам доста. У імя — засуджує ся тебе Грицю Зїнич за убійство поповнене на кухарцї Катеринї Лїкар на смерть через повішене.

Гриць перехрестив ся і сказав:

— Я не винен...

Пан слухав і як почув вирок затотеревів.*)

*) Задубів, засторопів.

— — — — — — — — —

Коло шибеницї богато народу, полїцаї, жандарі і урядники судові.

Зближає ся гурток людий.

В тім гуртку Гриць в кайданах коло него священик з хрестом в руках, жандарі і пан єго.

Прийшли. Судия прочитав ще раз вирок, священник дав Грицеви цїлювати ще раз хрест, здіймили з него кайдани, кат закинув йому на шию шнур і лїзе на драбинку.

— Стійте, несамовиті! — кричить пан, — ви вішаєте невинного чоловіка! Пан розказав все по правдї. Гриця пустили.

— Грицю, — сказав пан — тепер я тебе розумію.

Тораки 1905.

Як другу клясу покінчивем,
то я увидів, що нїгде правди нема,

Як трету клясу покінчивем,
то зачувем плач, стогни забутих
Моїх братів, моїх сестер,
в недоли закутих.

От тогди опустила мя,
моя веселість, а з нею судьба.
І я пішов сьвітом глядїти,
чи де правди нема.

Всюди зглядїв та ізшукав,
і правди не знайшов.
Аж раз над пропасть бездонну,
аж тут я прийшов.

Заглянув я в тую пропасть бездонну,
і зачувем із неї плач і жалісні стогни,
Дзвеньк кайдан гомонить там без впину,
і чую як плачуть великі народи.

Так стояв я над пропастию
і тяжком здихнув.
О тут наша правда
хто-б її здобув!

О тут наша правда
Жиє ще вона.
Закута в кайдани,
хтож піде туда?

Там худий не піде,
бо кости поломить
а ситий не піде,
бо правду він гонить.

Хтож за правдою,
в пропасть піде?
Хтож на сьвітї такий,
могучий ся знайде?

Дня 22|10 1905.

Правда із пропасти.

Ржа окови точить,
безодня димить ся.
Правда із пропасти
в сьвіт громом явить ся.

Правда із пропасти
от, от, ... не скоро
А мір при нїй стане,
могучий до вколо.

Брат брата полюбить
без розбору — ріжницї.
От, от, як лиш встане
правда із темницї.

Днїпро пригадає,
і ще на будуче,
як гнав буйні хвилї,
в порогах ревучи.

За-і-грає думу,
кобзар із могили.
Грянеть славна дума,
аж в самі Бескиди.

Дня 26|10 октобра. 1905.

ВІДОЗВА

до всехв. товариств „Січий“, Читальнїв, Кас і взагалї до всїх руских товариств на Буковинї.

По довгій і тяжкій боротьбі відступила нам громада пять пражин громадского ґрунту з позволїнем будувати на нїм дім.

Позаяк підписані товариства молоді і тому ще бідні, то не можемо своїми силами вибудувати собі дім. Без дому не можемо істнувати. До тепер тиняємо ся попід чужі плоти, сходимо ся на толоцї. Далї так не може йти, бо вже студено. Під голим небом не можемо ся вже далї сходити. З огляду що не маємо хати, не можемо склеп провадити. Від громади не очікуємо помочи, бо в громадскій Радї засїдають найгірші вороги наших товариств. — Тому звертаємо ся до всїх всехв. руских Товариств на Буковинї і П. Т. інтелїґентів Русинів, особливо в Кімполунґскім повітї о грошеву поміч. За помочию всехв. руских Товариств збудуємо ми перший руский дім в кімполюнґскім повітї. То буде доказ, що на Буковинї жиють і Русини.

Грошеві посилки просимо посилати як найскорше, бо зима вже за плечами, на адресу п. Юрия Якубовича, управителя школи народної в Рус-пе-Боулї, почта Ватра-Мольдавиця.

За товариства: Січ, Каса пожичкова і щаднича, Читальня Руской Бесіди і Взаємна Вигода в Рус-пе-Боулї:

Юрий Якубович, кошовий; *Олекса Лоба*, начальник каси; *Василь Фиркал*, виділовий читальнї; *Микита Анич*, торговельний управитель Взаїмної Вигоди.

Із січового руху.

Із Вашківців н. Ч.

Одна з найбільших і найстарших буковиньских „Січий“, „Січ у Вашківцях“, відбула 8. с. м. свої треті загальні збори. Зборами проводив нотар Стрийский, член „Січи“. Із справозданя старшини довідуємо ся, що товариство розвивало ся добре при дуже прикрих обставинах, бо кліка що взяла власть села в свої руки і страшно поводить ся з хліборобами, а до сего і темний народ, що не все бачить свій властний інтерес і своє добро, все те спинювало се добре діло. Подрібний звіт кошового запізнає нас близше з діланєм товариства: було оно 8 разів при ратованю вогню, за що одержало кілька нагород і признань, товариство удержувало читальню, ґазети, сьвяткувало торжественнно відкрите прапора, провадило в своїм заряді танцї молодїжи, яка давнїйше танцювала під пропінациєю, а тепер на толоках, далеко від корчми; (курсу анальфабетів не провадило задля браку учителя). Стан товариства тепер такий, що в горішнїй части села лише небогато людий не згуртованих під прапором „Січи“, а в долїшнїм тримають ся, хоть слабші, товариші, та зносять богато від чужих ворогів і від своїх, що збаламучені та не знають що діють. Стан каси виносив: доходів (від початку) 2700·67 кор., розходів 2666·60 кор., готівка 144·07 кор. крім сего сикавка набута за цїну 1050·00 кор., поле 500·00 кор., книжки, ґазети і ріжні прилади. По звітї відбули ся вибори нового виділу, в який увійшли: кошовий: Ґ. Лисан, осаул: П. Давимука, С. Козоріз, учитель: нотор Сстрийский. четарі: С. Мардак, К. Князкий, Д. Гнатишин, М. Мельничук, писар: академик Стрийский, касиєр: Ґ. Хачман. По виборі слїдували вільні внесеня. Між иньшими ухвалили на внесенє нотара Стрийского узяти ся до будови власної січової хати, до чого вибрано комітет будівляний з 6 членів. Дальше ухвалено закупити членам долїшної части села пожарничі прилади, рішено висоту вкладок на біжучий рік, та принято до відомости хід науки в курсї анальфабетів. На бажанє кількох членів відчитав писар письмо від цїсаря, де товариство одержало подяку за желаня зложені в день Імянин. Збори закінчиле ся вечером, по закритю зборів залунали піснї „Не пора...“, по чім члени розійшли ся...

Та годї проминути без згадки подію, що лучила ся при виборі кошового. Труди та прикрости, яких зазнав він і від тих, що добром повинні єму платити, так єго були утомили, що просив аби єго більше не вибирати, бо хоче спочити від сеї працї, але всї присутні так довго просили та налягали, аж кошовий Лисан заявив, що прийме вибір. Через цїлий час ваганя була слїдна в єго души велика борба; з одної сторони стояли єму ясно перед очима труди та прикрости, які прийде ся зносити, а з другої був своїм обовязком благородного патріотизму служити сїй високій ідеї. Згоду т. Лисана приняли з великою радостию, підняли любого кошового високо в гору та кричали „многая лїта“. А треба знати, що він положив великі заслуги коло „Січи“, а своєю високою інтелїґенциєю і знанєм, що перевисшає не лише безвзглядно кождого хлїбороба, але і не одного образованого чоловіка, з'єднав собі заслужену почесть.

Оттак з сего виходить, що народ наш щиро і радо іде за добрим проводом, але і темний він на жаль (се овоч єго сумної минувшини) та дає ся і легко звести на злу дорогу. Для нас з сего наука, що справа наша поступить, народ пізнасть добро, піде вперед, але треба працї, працї треба і то щирої!...

Писар „Січи“.

Що діє ся в Росиї?

В Росиї поволи забуреня і різнї притихають і наступає супокій. Все жде, що властиво задумує ґр. Вітте із своїм пра-

вительством. Як лиш заповіджено свободу рухнув ся і наш віками неволений український парід. Скрізь доходять вісти про збори Українців та про основуваня просьвітних і постійних товариств. Окремої часописї українскої, яку досї десятками років годї було видавати, що нема, але вже появляють ся поодинокі українські статї в часописях российских. Цїкаво, що тотї статї друкують ся фонетикою. Від сего нашим кацапам аж печінка спухла, бо незадовго прийде капут рублехапам!... однак сей лад, що є тепер в Росиї доволї непевний, бо ось в краях польских конституцию завішено. Там по оголошеню конституцийного манїфесту вшехпольскі аґітатори зачали орґанїзувати революцию в цїли здобутя полїтичної автономії польских земель з власним польским соймом. На сю аґітацию і демонстрациї польскі российске правительство відповіло заведенем военного стану у всїх ґуберніях польских, знесенем всїх полекший наданих Полякам перед оголошенем конституцийного манїфесту і заявило, що свободи проголошені в манїфестї будуть введені в житє аж тогди, коли між Поляками настане спокій і коли перестануть думати о полїтичній автономії своїх земель. В Росиї потерпають, що так як в Польщи, правитэльство готово відкликати конституцию в цїлій Росиї. І через те за Поляками обстала вся Росия. Коби се тямили Поляки деинде, як ось в Галичинї, де так гноблять Русинів, маючи власть над ними.

ВСЯЧИНА.

Раду державну скликав цїсарский розпорядок на день 28. листопада. Значить ся, до того часу покінчить засїданє наш сойм, який помимо супротивленя руских послів сипле мужицкими грішми на всї боки. Про наради сойму напишемо докладно другим разом.

Зміна виборчого права. Ще до недавна правительство остро супротивляло ся основній змінї теперішного несправедливого виборчого права в Австриї, за яким розпинали ся недавно в нашім соймі грошолупи а навіть волоский мужицкий посол Бубурудзан. Сей також не хоче, аби мужики мали більше права!! До того дійшло вже вислуговуванє панам колишних волоских вільнодумцїв. Однак на грошолупах сьвіт не стоїть. У цїлій державі народ головно робітний обрушив ся за сею справою і тепер предложить правительство в парляментї таку виборчу реформу, щоби знести куриї і завести загальне і рівне право голосованя.

Число Жидів в американьскім містї Новім-Йорку зростає що раз більше. Тепер є їх там 600.000 йно богатирів, але здебільша ремісників і робітників. Вони говорять жарґоном нїмецких Жидів, в якім витворило ся доволї значне писменьство. В тій мові виходить у Нозім-Иорку два дневники, що розходять ся по 300.000 примірників. Крім сего Жиди в Новім-Иорку мають кілька театрів, які майже все повні публики. От дивіть ся люди, в тім сила жидівского народу — в просьвітї. То не штука воркотїти на Жидів, лїпше самим братись до книжки, порівнатись з ними просьвітою, а тодї певно нїхто із мужиків не дасть ся нїкому визискати анї скривдити, бо тепер такий сьвіт, що темного й покірного всюди бють і кривдять і на се нїхто нїчо не поможе, бо для старих незрячих ґаздів нїхто не стане за няньку, яка має їх стеречи на кождім кроцї. Най кождий сам про себе дбає, от дивіть між нюйорскими Жидами що другий чоловік читає то предплачує часопись, а ну-ж подивіть ся кілько вас в селї читає часопись? Порахуйте лиш кілько тэ є таких сїл, що спускають ся на одну однїську читальняну ґазету, за яку також винна сама читальня. Книжок дуже часто біс ма і в читальни і в людий. Вибачайте панове громада, але такою дорогою далеко не зайдем, а пропасть нужди стоїть нїби кождому остро перед очима.

Загальні збори тов. читальня „Рускої Бесїди“ у Волоскім Банилові (Кошулївцї) відбудуть ся сеї недїлї т. є. 19. н. листопада с. р. о 2-ій год. по обіді у домі господара Тодера Иосипчука з таким дневним порядком: 1. Вибір старшини. 2. Ухвала членьских вкладок. 3. Справозданє про

рахунок і діяльність старшини. 4. Вільні внесеня. — Отсим запрашаємо доохрестну інтеліґенцию і всїх щирих патріотів прибути як найчисленїйше на збори, щоби в той спосіб збудити сей збаламучений нарід до лїпшого житя. — Кошулівка, в листопадї 1905. За старшину *Прокіп Коваль*, голова.

Загальні збори читальнї „Руска Бесїда“ в Чорногузах на змінених статутах відбудуть ся у вівторок (на Михайла і Гавриїла) дня 21. листопада 1905 о 2 год. по полудне в місцевій читальнї в домі г. Ілії Ґрабовского з слїдуючим дневним порядком: 1) Отворенє зборів. 2) Поясненє змінених статутів. 3) Справозданє про дїяльність. 4) Справозданє касове. 5) Справозданє про шпихлїр. 6) Вибір нового видїлу. 7) Вільні внески. — За видїл: *О. Лучиньский, голова. А. Дольницкий*, писар.

Що наробила грошолупівска горівка в Шубранци? Як лиш вибори правиборцїв в Шубранци покінчили ся так зійшли ся зараз „хрунї“ до пропінациї і там доливали собі горівки мимо того, що передом жльопали до несхочу в урядї громадскім. Однак ще з них було відай замало, хрунївска пелька ненаситна! Як вже наляли повні гартанки ончулівскою горівкою то 5 парубків із хрупівско-кацапскої партиї пішла до Мігалакія Ордатїя і там зачали нападати єму на хату повибивали вікна, двері ломили, а ще до того так побили чужого чоловіка з Мамаївцїв, що той до 6 днїв помер в Черновецкім шпитали, а других снов 5 страшенно покалїчили. Розуміє ся, що жертви кацапских туманників і грошолупівского розпою пішли тепер під ключ. Цїкава річ знати, хто би то їх до того намовив, та се покаже розправа. Досить, що між тими, що таке наробили є син звісного Дмитра Мустаци, що він був караний вже за бійку в карнім судї. Тепер через єго синка Василя попало в біду і других 4 флекевів. Вони би не сидїли, та ось до чого допровадила їх „компанїя“. Дивіть, до чого зводять сдла кацапскі киринники і грошолупівскі прихвостнї. Лиш до розпою та до розбою а відтак до тяжкої кари. Се й овочі порядкованя нашою громадою „славним“ Павлюком, якому не лиш ґазди мичуть чупер, але не перепускають гладко й баби. Одна жінка з Ленківцїв розказувала недавно при сьвідках, що мусїла братись до бучеґи, аби оборонити свого чоловіка від підчимериченого шубранецкого двірника. Як жеж може бути гаразд у такій громадї, у якій голова щораз мокне у сивусї й пиві. Сему не порадять нїчо й процеси, якими п. Павлюк із Штернберґами хоче завдати страху нашій ґазетї тай порядним ґаздам.

На погорілця Юрія Молдована в Добринівцях, зложили отсї члени Каси в Вителївцї: Стефан Семенюк учитель, 1 кор.; Петро Коралюк 20 сот.; Марковский Михайло 20 сот.; Баланецкий Тодор 20 сот.; Баланецкий Мафтей 20 сот.; Ничай Мафтей 10 сот.; Федорюк Кость 10 сот.; Маковійчук Захарій 20 сот.; Федорюк Іхтіма 20 сот.: Ничай Онуфрій Ст. 20 сот.; Нуєк- Григорій 10 сот.; Худик Іван 8 сот.; Карпюк Танаско 10 сот., Бойчук Ірина 10 сот., Кирстюк Мафтей 20 сот., Кирстюк Ґеорґій 40 сот., Крикливець Аксентій 60 сот., Якимович Гнат 20 сот., Петро Лїсний 2 Кор., Бойчук Олекса 20 сот., Іван Данилюк 20 сот., Михайло Бойчук 40 сот. разом **7 кор. 18 сот.** — Сердечне спасибіг чесним жертводателям!

ДОБРІ КАСИ!!

Хто хоче забезпечити добре свої гроші або дорогоцїнности, най удасть ся до фабрики кас **M. Adlersflügel, Wien, I. Franz Josefs Kai 27**, котрої вироби огнетревалих кас оказали ся скрізь найлїпшими. Робимо особливо уважними каси райфазеньскі, що можуть бути в сїй фірмі найлїпше обслужені. Каси Adlersflügel-а побирають майже всї буковиньскі і другі краєзі каси райфазеньскі і скрізь висказують ся про них добре. В виду того, що каси сеї фабрики суть добрі, поручає їх і „Селяньска Каса“ всїм нашим касам як найлїпше.

Видає Товариство „РУСКА РАДА“. За редакцию відповідає ІВАН ЗАХАРКО.

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях, під зарядом Ів. Захарка.